

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: J. Č.
zastoupen advokátem JUDr. Radimem Kubicou, MBA,
sídlem O. Lysohorského 702, Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2018, čj. MZDR 60188/2017-2/PRO,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 29. 1. 2018, čj. MZDR 60188/2017-2/PRO, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 769 Kč k rukám jeho advokáta JUDr. Radima Kubici do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský úřad Zlínského kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 20. 11. 2017, čj. KUZL 55025/2017, uložil žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč za přestupek podle § 117 odst. 3 písm. d) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (dále jen „zákon o zdravotních službách“), ve znění účinném do dne 31. 10.

2017, tedy za porušení povinnosti mlčenlivosti podle § 51 zákona o zdravotních službách. Tohoto porušení se měl dopustit tím, že *poskytl stížnost ze dne 21. 1. 2017 podanou pacientkou Mgr. R. G. (dále jen „pacientka“) obsahující osobní informace a informace o zdravotním stavu této pacientky JUDr. Z. P.*

2. Krajský úřad vyšel ze zjištění, že proti žalobci byla dne 21. 1. 2017 jeho pacientkou podána stížnost. Z reakce na tuto stížnost sepsané dne 15. 3. 2017 JUDr. P. vyplynulo, že se s diagnózou této pacientky a s návrhem léčebného postupu seznámil. Rovněž vyšel z toho, že JUDr. P. není advokátem.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl podané odvolání a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce uvedl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho odvolacími námitkami, konkrétně se skutečností, že z disciplinárního řádu České lékařské komory (dále jen „disciplinární řád“) nevyplývá požadavek na zastoupení advokátem, a že stížnost ze dne 21. 1. 2017 neobsahuje informace charakterizované jako informace o zdravotním stavu pacientky. Druhý uvedený závěr označil vzhledem k absenci odůvodnění za nepřezkoumatelný.
5. Dále uvedl svůj nesouhlas s názorem, že by z disciplinárního řádu vyplývala pouze možnost zastoupení lékařem (členem komory) nebo advokátem. Použitý pojem „právní zástupce“ je totiž pojmem širším. Žalobce si zvolil zástupce s titulem JUDr., přičemž byl přesvědčen, že si volí právního zástupce, který je schopen jej efektivně obhajovat.
6. Zvýšená míra ochrany osobních údajů pacientky byla naplněna uzavřením dohody o mlčenlivosti. Z dopisu sepsaného JUDr. P. navíc nebylo možné dovodit jeho seznámení se se zdravotním stavem pacientky.
7. Žalovaný rovněž dospěl k nesprávnému závěru, že předběžné šetření podané stížnosti není správním řízením, což vedlo k nesprávnému neaplikování ustanovení § 51 odst. 3 zákona o zdravotních službách.
8. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný uvedl, že disciplinární řád hovoří o řízeních i v případech, která nelze označit za správní řízení, jelikož se nedotýkají veřejných subjektivních práv. Jedná se o prověřování stížnosti nebo podnětu, což jsou tradičně úkony prováděné před zahájením správního řízení. V těchto řízeních nelze uvažovat o zastoupení a o možnosti prolomit povinnost mlčenlivosti podle § 51 odst. 4 zákona o zdravotních službách. Je třeba upřednostnit pojem správního řízení ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
10. Závěr ohledně nutnosti zastoupení profesionálním advokátem vyplývá z povinnosti mlčenlivosti a plyne i ze samotného disciplinárního řádu. K údajné nesprávné interpretaci § 51 odst. 3 zákona o zdravotních službách uvedl, že jej nelze aplikovat na šetření stížnosti/podnětu.
11. Ohledně otázky, zda stížnost pacientky obsahovala údaje o zdravotním stavu, se žalovaný ztotožnil se závěry krajského úřadu, což v odůvodnění konstatoval.

12. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Ústní jednání

13. Ve věci proběhlo dne 1. 7. 2020 jednání před Krajským soudem v Brně. Žalobce setrval na svém dosavadním stanovisku k věci, žalovaný se jednání nezúčastnil, svoji neúčast omluvil. Soud neprováděl dokazování navrženými listinnými důkazy, neboť se nejednalo o nové důkazy, všechny byly součástí správních spisů a správní orgány z nich vycházely. Návrhy na provedení dokazování výsledkem žalobce a svědka JUDr. P., popřípadě jeho čestným prohlášením, soud zamítl, neboť je neshledal pro rozhodování věci nijak přínosnými.

V. Posouzení věci soudem

14. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí krajského úřadu včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **je důvodná**.
15. Na základě správního spisu soud učinil následující zjištění. Pacientka žalobce Mgr. Bc. R. G. se obrátila na Českou lékařskou komoru stížností ze dne 21. 1. 2017, ve které poukazovala na neetické chování lékaře. Obsahem této stížnosti byly určité informace o vzdělání, pracovní a rodinné situaci pacientky, jakož i informace o jejím zdravotním stavu. Revizní komise Okresního sdružení České lékařské komory rozhodnutím ze dne 15. 3. 2017 ve vztahu k podané stížnosti rozhodla o nezahájení disciplinárního řízení, jelikož dospěla k závěru, že je lékař nevinný a neporušil etický kodex lékaře. Ze dne 15. 3. 2017 je datován dopis sepsaný JUDr. P., který v něm vystupuje jako zástupce žalobce, adresovaný JUDr. G. (zástupci pacientky žalobce). Tento dopis představuje reakci na stížnost ze dne 21. 1. 2017 a zdůvodňuje oprávněnost postupu lékaře (mimo jiné s uvedením informace, že diagnóza pacientky byla adekvátní jejímu zdravotnímu stavu).
16. Dne 20. 6. 2017 byl krajskému úřadu doručen podnět pacientky žalobce na posouzení porušení povinnosti mlčenlivosti. Porušení bylo spatřováno právě ve formulaci užitě v dopise sepsaném JUDr. P. Doručením oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 22. 8. 2017 bylo se žalobcem zahájeno řízení o přestupku podle ustanovení § 117 odst. 3 písm. d) zákona o zdravotních službách, v rámci kterého bylo vydáno rozhodnutí krajského úřadu a následně v odvolacím řízení i nyní napadené rozhodnutí.
17. Předně se soud zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce kromě obecné podoby této námitky formuloval i její konkrétní projev v napadeném rozhodnutí. Ten spatřuje v absenci odůvodnění právního závěru, že stížnost ze dne 21. 1. 2017 obsahuje údaje o zdravotním stavu pacientky. Soud se s touto námitkou neztotožnil, jelikož žalovaný svůj závěr odůvodnil na straně 5 napadeného rozhodnutí. Ačkoliv se jedná v zásadě o odkaz na příslušnou část odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu, nezpůsobuje to nesrozumitelnost či nemožnost zjistit konkrétní důvody, se kterými se žalovaný ztotožnil. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ani v obecné rovině, jelikož je v něm srozumitelně vysvětleno, na základě jakých zjištění a právních úvah bylo rozhodnuto příslušným způsobem včetně vypořádání odvolacích argumentů žalobce.

18. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů se soud nejprve soustředil na otázku aplikované právní úpravy. Jelikož disciplinární odpovědnost spadá pod oblast správního trestání, bylo nutné v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a ověřit, zda pozdější právní úprava není pro pachatele příznivější. K tomu soud považuje za účelné uvést, že posuzovaný skutek byl z logiky věci spáchán někdy v období mezi dnem 21. 1. 2017 (datum stížnosti pacientky) a dnem 15. 3. 2017 (datum reakce na stížnost). Pro aplikaci příslušné právní úpravy je sice rozhodná doba spáchání deliktu, nicméně krajský úřad aplikoval předpis pozdější (resp. předpis účinný ke dni jeho vlastního rozhodování, tj. ke dni 20. 11. 2017), aniž by tuto skutečnost výslovně zdůvodnil. Uvedený postup nebyl ze strany žalobce nijak namítán a ostatně v dané věci ani nemohl mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí.
19. Soud se zaměřil na znění skutkové podstaty § 117 odst. 3 písm. d) zákona o zdravotnických službách, jakož i na související § 51 zákona o zdravotních službách a dospěl k závěru, že pozdější právní úprava není pro pachatele příznivější, jelikož ani jedno ustanovení nedoznalo změn (oproti právní úpravě aplikované správními orgány) a totožná zůstala i příslušná sazba pokuty.
20. Nynější spor mezi účastníky řízení spočívá v tom, zda se žalobce svým jednáním dopustil porušení povinnosti mlčenlivosti. Jeho jednání mělo dle skutkových zjištění spočívat v poskytnutí obsahu stížnosti pacientky svému zástupci, kterým se nechal zastupovat pro účely řízení o této stížnosti před disciplinárním orgánem.
21. Povinnost mlčenlivosti poskytovatele zdravotních služeb upravuje ustanovení § 51 odst. 1 zákona o zdravotních službách, které stanoví, že *poskytovatel je povinen zachovat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s poskytováním zdravotních služeb*. Odstavec 3 upravuje jednu z výjimek z této povinnosti, která spočívá v ochraně vlastních práv poskytovatele zdravotních služeb. Uvádí, mimo jiné, že *za porušení povinné mlčenlivosti se dále nepovažuje sdělování údajů nebo jiných skutečností poskytovatelem v nezbytném rozsahu pro ochranu vlastních práv v trestním řízení, občanskoprávním řízení, rozhodčím řízení a ve správním řízení*. Odstavec 4 upravuje další výjimku, která říká, že *za porušení povinné mlčenlivosti se též nepovažuje sdělování údajů nebo jiných skutečností zdravotnickým pracovníkem, který je členem komory, v nezbytném rozsahu pro účely řízení prováděných orgány komory*. Nynější řízení lze stručně specifikovat rovněž jako spor o výklad těchto výjimek – zda na jednání žalobce v dané věci dopadají, nebo nikoliv.
22. Soud považuje mezi účastníky za nesporné, že JUDr. P. byl zástupcem žalobce pro řízení vyvolané stížností ze dne 21. 1. 2017, přičemž se nejednalo o advokáta. Žalobce se tedy dle skutkových zjištění nechal po podání stížnosti proti jeho osobě zastoupit osobou s právním vzděláním, která ovšem nebyla advokátem, a sdělil jí údaje obsažené ve stížnosti. Soud přitom souhlasí s názorem správních orgánů, že v této stížnosti byly obsaženy údaje o zdravotním stavu pacientky žalobce (jedná se o údaj o psychickém zhroucení žalobkyně, údaj o opakovaném odeslání k absolvování mimořádné lékařské prohlídky, údaj o pozbytí zdravotní způsobilosti a údaj o pohrůžce léčením v Psychiatrické nemocnici v Kroměříži). Související námitka žalobce tudíž nebyla důvodná.

23. Žalobní body vymezují dva stěžejní okruhy nynější věci – jednak jde o otázku, zda v rámci šetření stížnosti bylo vedeno „správní řízení“, a jednak jde o otázku, zda se žalobce mohl nechat zastoupit osobou, která nebyla advokátem.
24. K první otázce soud nejprve upozorňuje na odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu. Ten vyšel z toho, že se žalobce v rámci „předběžného“ šetření stížnosti podle disciplinárního řádu mohl nechat zastoupit a ve smyslu § 51 odst. 3 zákona o zdravotních službách sdělovat údaje kryté povinností mlčenlivosti, nicméně trval na požadavku, aby se jednalo o zastoupení kvalifikované. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto argumentaci nepřevzal zcela a krom požadavku na kvalifikované zastoupení zaujal názor, že „předběžné“ šetření stížnosti pod rozsah § 51 odst. 3 zákona o zdravotních službách nespadá. Soud ovšem dává za pravdu krajskému úřadu a názor žalovaného ohledně neaplikovatelnosti § 51 odst. 3 zákona o zdravotních službách považuje za nesprávný.
25. Z disciplinárního řádu vyplývá, že samotnému disciplinárnímu řízení předchází šetření, jehož cílem je zjistit, zda k disciplinárnímu provinění došlo a kdo se provinil, rovněž přípustnost a důvodnost případného disciplinárního řízení. Disciplinární řízení má potom spočívat ve spravedlivém rozhodnutí o návrhu na zahájení disciplinárního řízení.
26. Správní řízení je vymezeno v ustanovení § 9 správního řádu jako *postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá*.
27. Z doktrinárního hlediska není pochyb o tom, že disciplinární řízení patří mezi typy správního řízení a orgán, který vykonává disciplinární pravomoc má postavení správního orgánu. Soud má na rozdíl od žalovaného za to, že povahu správního řízení má i šetření upravené v disciplinárním řádu. Ostatně žalovaný svůj závěr odůvodnil pouze obecnými formulacemi, aniž by uvedl nějaký konkrétní a silný podpůrný argument. Naopak proti jeho závěru stojí jednak judikatura (srov. bod 18 rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2013, čj. 78 Ad 6/2011-37), která vychází z toho, že se jedná o řízení z moci úřední, a jednak i systematický a jazykový výklad disciplinárního řádu.
28. Z ustanovení § 5 disciplinárního řádu vyplývá, že v rámci šetření pověřený člen opatřuje vyjádření lékaře, proti kterému směřuje stížnost, a další podklady potřebné pro rozhodnutí o dalším postupu. Lékař má v této fázi právo se k věci vyjádřit a navrhnout důkazy. Z ustanovení § 7 plyne, že pověřený člen po provedeném šetření připravuje návrh dalšího postupu, o kterém je následně rozhodnuto revizní komisí okresního sdružení České lékařské komory. Toto rozhodnutí může spočívat v:
- a) podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení;
 - b) vypracování rozhodnutí o nezahájení disciplinárního řízení (z důvodu prokázané nevinyl lékaře nebo z důvodu neprokázané viny lékaře);
 - c) vypracování rozhodnutí o přerušení šetření;
 - d) vypracování rozhodnutí o zastavení řízení.
29. Z výše uvedeného je zřejmé, že šetření dle disciplinárního řádu nepředstavuje pouhé „mimoprocesní“ opatřování/ověřování podkladů (které by bylo přirovnatelné prověřování podnětu dle § 42 správního řádu), jelikož už v této fázi lze vydat rozhodnutí meritorní povahy založené na výsledku dosud provedeného dokazování (konstatování

neviny lékaře). Konkrétní lékař má tedy již v této fázi poměrně významné postavení z hlediska práva na svou obhajobu v disciplinárním řízení (již v této fázi se totiž ke stížnosti vyjadřuje a může navrhopvat důkazy ve svůj prospěch). Pouze v případě, že by měl být shledán odpovědným za disciplinární delikt, by musela následovat navazující a procesně oddělená fáze nazvaná „disciplinární řízení“. Z toho samotného však nelze dovozovat, že by předchozí fáze nebyla (či nemohla být) řízením ve smyslu správního řádu (tedy disciplinárním řízením v širším smyslu). Dle soudu i tato fáze naplňuje definici uvedenou v § 9 správního řádu a o správní řízení se jedná. Žalobní bod byl tedy důvodný.

30. Druhá otázka se týká zastoupení advokátem. Soud se ztotožňuje s úvahou žalovaného, že disciplinární řád v tomto ohledu představuje *lex specialis* ve vztahu ke správnímu řádu. Žalovaný tedy ohledně otázky zastoupení vyšel z § 8 odst. 7 disciplinárního řádu, který mimo jiné stanoví, že *lékař, proti kterému řízení dle disciplinárního řádu směřuje, může být zastoupen jiným lékařem – členem komory, jakož i právním zástupcem*. Soud i u tohoto žalobního bodu dává za pravdu žalobci a považuje ho za důvodný, jelikož z užitého pojmu nelze dovozovat, že by se muselo jednat o osobu advokáta.
31. Stěžejním důvodem pro závěr soudu je srovnání s jinými předpisy, které vyžadují zastoupení osobou v postavení advokáta. Z tohoto srovnání vyplynulo, že v takových případech předpisy pracují jednoznačně s pojmem „advokát“. Lze poukázat například na smluvní zastoupení (§ 24 a násl.) dle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, který umožňuje zvolit si „zástupce“, kterým může být ve standardních případech plně svéprávná fyzická osoba. Specifika zastoupení *advokátem* potom upravuje ustanovení § 25. Dále ustanovení § 35 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, které upravuje obhajobu v trestním řízení, stanoví, že obhájcem v trestním řízení může být *pouze advokát*. Správní řád otázku zastoupení advokátem neupravuje (specificky je upraveno doručování *advokátovi*) a umožňuje nechat se zastoupit „*zmocněncem*“. S osobou „*zmocněnce*“ počítá rovněž zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, který v ustanovení § 29 odst. 2 upravuje situaci, kdy tímto zmocněncem není daňový poradce *nebo advokát*. Soudní řád správní upravuje možnost nechat se zastoupit *advokátem* v § 35 odst. 2. V odstavci 8 umožňuje nechat se zastoupit „*fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu*“. Zákon č. 85/1999 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, upravuje výlučné zastoupení *advokátem* v § 55 odst. 2.
32. Výše uvedený demonstrativní přehled zřetelně vystihuje, že procesní ustanovení upravující zastoupení jednoznačně používají pojem „advokát“, má-li tímto zástupcem být osoba v postavení advokáta. Terminologie se naopak rozchází, pokud zástupcem může být i osoba v jiném postavení – o ní předpisy hovoří jako o zástupci, zmocněnci, potažmo svéprávné fyzické osobě. Z tohoto pohledu je pojem užitý v disciplinárním řádu („právní zástupce“) netypický a bez zažité definice v právní terminologii, nicméně s jistotou ho nelze označit za ekvivalent pojmu „advokát“.
33. Pro úplnost soud dodává, že z hlediska hmotného práva je zastoupení obecně upraveno v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, v ustanoveních § 436 a násl. Z této obecné úpravy zastoupení vyplývá, že smluvním zástupcem může být jak osoba fyzická, tak osoba právnická, která je svéprávná minimálně v rozsahu jednání za zastoupeného (srov. Švestka, J. a kol. *Občanský zákoník: Komentář, Svazek I. (§ 1- 654)*, Wolters Kluwer, 2014. Komentář k ustanovením § 436 a násl.). Ani na základě obecné

soukromoprávní úpravy tedy nelze dospět k tomu, že by spojení „právní zástupce“ mělo označovat pouze osobu advokáta.

34. Další důvod pro závěr soudu je ten, že otázka zastoupení souvisí s právem na obhajobu v disciplinárním řízení, které je součástí správního trestání. Toto právo dle soudu nelze limitovat prostřednictvím extenzivního výkladu disciplinárního řádu. Aby byly závěry žalovaného správné, musel by disciplinární řád zástupce v postavení „advokáta“ výslovně vyžadovat. V opačném případě je třeba dát přednost volbě žalobce a zastoupení zvolenou osobou připustit.
35. Nepřípustnou extenzi výkladu žalovaného lze demonstrovat například na jeho argumentaci analogií se zastoupením lékařem, kterým také nemůže být jakýkoliv lékař (musí se jednat pouze o člena České lékařské komory). Z toho žalovaný analogicky vyvozuje i nemožnost zastoupení jakýmkoliv právním zástupcem. Pro takovou srovnatelnost obou variant zastoupení (lékařem nebo právním zástupcem) ovšem disciplinární řád neposkytuje podklad, jelikož u zastoupení jiným lékařem je požadavek členství v České lékařské komoře explicitně uveden, kdežto ve vztahu k právnímu zástupci jakýkoliv další požadavek absentuje. Dotváří ho pouze extenzivní výklad žalovaného, který v daném případě dle soudu není na místě.
36. O nutnosti dát přednost extenzivnímu (a do práv žalobce více invazivnímu) výkladu soud nepřesvědčila ani argumentace prostřednictvím advokátní povinnosti mlčenlivosti. Ta by sice představovala vyšší a zejména zákonem výslovně garantovanou ochranu údajů o pacientech (resp. ochranu jejich soukromí) nicméně i „obecný“ zástupce je povinen jednat v zájmu zastoupeného, což v tomto typu případů bezesporu zahrnuje i povinnost mlčenlivosti.
37. Soud v nynějším případě neshledal ani žádné jiné zvláštní důvody, které by vylučovaly jím předestřený výklad. Není nijak zřejmé, že by se ze strany žalobce mělo jednat o formu zneužití práva, naopak svou volbu zástupce dle soudu dostatečně věrohodně vysvětlil (zástupce žalobce disponoval titulem JUDr., což v žalobci vyvolalo přesvědčení, že je způsobilý ho zastupovat).
38. Z pohledu vymezeného předmětu řízení pro soud nebyla relevantní námitka o vysokém standardu ochrany práv pacientky zajištěném dohodou o mlčenlivosti, kterou uzavřel žalobce se svým zástupcem. Aniž by se soud vyjadřoval k hodnocení této dohody provedené žalovaným, tak konstatuje, že není významná z pohledu odpovědnosti žalobce za příslušný přestupek. Uzavření této dohody totiž nevylučuje (naopak potvrzuje) předání informací, které byly v dané věci předmětem povinné mlčenlivosti žalobce. Její existence tudíž může mít vliv pouze z hlediska sankce, nicméně takto žalobce svou námitku neformuloval. K tomu soud navíc připomíná, že krajský úřad uložil sankci velmi mírnou, jelikož dospěl k závěru, že informace nebyly poskytnuty dalším osobám a absentoval úmysl poškodit pacientku.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Soud vzhledem k výše uvedenému napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost v souladu s § 78 odst. 1 soudního řádu správního, jelikož žalovaný své rozhodnutí založil na nesprávných právních závěrech, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního vázán vysloveným právním názorem. Soud zejména vyložil, že šetření podle disciplinárního řádu představuje správní řízení ve smyslu

správního řádu a § 51 odst. 3 zákona o zdravotních službách, a rovněž odmítl rovnocennost pojmů „právní zástupce“ a „advokát“. Žalovaný tedy v dalším řízení zejména zvaží, zda jednání žalobce nelze podřadit pod výjimku z povinnosti mlčenlivosti pro ochranu vlastních práv ve správním řízení.

40. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
41. Žalobce měl v řízení plný úspěch, tudíž má právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Náklady řízení žalobce představuje zaplacený soudní poplatek (za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu – 3 000 Kč) a vzhledem k zastoupení advokátem i odměna zástupce včetně náhrady jeho hotových výdajů a cestovné advokáta i žalobce.
42. Odměna žalobcova zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání soudu) a tři režijní paušály, a to ve výši $3 \times 3\,100$ Kč a 3×300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Krajský soud dále přiznal zástupci žalobce náhradu cestovních výdajů ve výši 1 928 Kč (po korunovém zaokrouhlení). Při jejich výpočtu vycházel z následujících vstupních údajů: vůz Škoda Rapid, RZ X; vzdálenost Frýdek - Místek - Brno Frýdek - Místek = 340 km; spotřeba byla určena dle údajů v technickém průkazu ve výši 4,6 l/100 km; sazba základní náhrady za 1 km činí 4,20 Kč [§ 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce; § 1 písm. b) vyhlášky č. 333/2018 Sb.]; cena za litr benzínu podle vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí 32 Kč. Krajský soud přiznal právnímu zástupci žalobce také náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 1 000 Kč (10 započatých půlhodin za cestu na jednání soudu do Brna a zpět). Náklady za zastoupení tak činí částku ve výši 13 128 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 757 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkově činí náhrada za právní zastoupení 15 885 Kč.
43. Krajský soud dále přiznal žalobci náhradu cestovních výdajů ve výši 1 884 Kč (po korunovém zaokrouhlení). Při jejich výpočtu vycházel z následujících vstupních údajů: vůz Jaguar F-Pace, RZ X; vzdálenost Valašské Meziříčí - Brno - Valašské Meziříčí = 280 km; spotřeba byla určena dle údajů v technickém průkazu 7.9 /100 km; sazba základní náhrady za 1 km činí 4,20 Kč [§ 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce; § 1 písm. b) vyhlášky č. 333/2018 Sb.]; cena za litr benzínu podle vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí 32,00 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.
44. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 20 769 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 1. července 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu